

Ah, kdor nima nikamor iti, temu je lahko iti kamorkoli. Ena sama gola ljubezen pač niti ene ljubezni ni vredna.

Hodim po ulicah in nisem nikjer.

Včasih grem čez most in na vodi se blešči solnce. Ustavim se in se naslonim ob ograjo.

Glej, pravim samemu sebi, kako lepo se blešči solnce na vodi.

S O B A

L U D V I K M R Z E L.

Ne vem, zakaj neki so ljudje sezidali toliko hiš — najbrž so upali, da bodo srečni, potem so pa prišli, odprli okna in so videli, kako je. Menda so sobe od tedaj tako žalostne, vse sive in tesne so — človek vse lahko prenese, toda če je zaman želel, da bi bilo komu dobro pri njem, tedaj, tedaj je izgubljen.

Sprejela me je, kakor svet z odprtimi rokami sprejema vse novorojene ljudi, pa sem vendar ostal ves temen in žalosten, o, kako sem ji le mogel prizadejati to razočaranje. Kadar grem ven, se skoraj ne upam vrniti, in ko nazadnje pridem, šepčem: saj se bo še vse dalo kako popraviti, gotovo se bo še dalo.

Seveda se bo dalo, si nenadoma rečem naravnost v obraz, samo to bo moral priti nov človek, ta je že čisto ubit.

Vržem se na posteljo in kričim v blazine.

Polagoma pa se utešim in samo kake majhne, lahke želje mi še pridejo. Tako velika je soba, pravim, toliko prostora je, nikoli ga ne bom izpolnil s svojimi mislimi. O, da bi bilo vsega manj, pravim, saj res, najmanj še gre v grob.

Tedaj se nenadoma domislil drugih ljudi.

Jezus, tako težko jim je, jaz pa jim še same žalosti prinašam, da sem se mogel tako izpozabiti.

Pa vstanem, vzravnam se in si želim, da bi prišli.

Ne, saj imam tudi jaz majhno vero, saj nam bo še vsem dobro.

Morda nam bo kdaj še tako dobro, da bo vsakdo imel blazino, v katero bo lahko izjokal žalost svojega srca.

C E S T E

L U D V I K M R Z E L.

Zdaj je pa že čas, sem si mislil, da pridem do kake nove stvari. Vse je staro, nobenega kamena ni, da nisem stopil nanj, nobene misli ni, da je nisem premislil. Zdaj je pa čas, da grem.

Ceste so najbolj dobre. Tihe ležijo na vse strani, kakor da bi nekam peljale, in tja gremo mi. Kadar gredo skozi mesto, so, kakor da zdaj ne more biti več daleč — ljudje smo pač otroci, ki jim ne smeš povedati resnice. Potem gremo, in ko še enkrat gremo, gremo do konca.

Včasih sem truden in se ustavim. Ne, čisto tako se ustavim, kakor da nekoga čakam, da, tu pa tam mi pridejo trenutki, ko pozabim, da nikogar ni za menoj. Privaditi se bom moral, pravim, to ni nič, taki smešni trenutki bodo zmirom prihajali. Sicer pa tudi — tako daleč ne bo nihče hodil za menoj.

In potem grem dalje.

Včasih pa skoraj obupam. Saj ni nič novega, si mislim, tedaj, ko sem prišel na svet, sem se dotaknil vseh ljudi in vseh reči in zdaj ni ničesar več. Kaj bom še hodil dalje, kaj bom neki hodil.

Potem pa pridem kam, kjer so ceste na vse strani. Glej, koliko je cest, pravim, nekje vendar mora nekaj biti.

Rad bi vprašal, kod se gre, pa si ne upam. Morda je to sploh ena izmed reči, ki jih nihče ne ve.

In potem grem kar tako počasi dalje.

S O N E T I

MICHELANGELO BUONARROTI

PREVEL ALOJZ GRADNIK

Luč vidim le še z vašimi očmi,
ker moje slepe so; na svoji rami
prenašam teže z vašimi nogami,
ker moje, šepaste, so brez moči.

Letim na vaših krilih brez peres,
vaš duh me brez prestanka k nebu dviga,
od vaše sodbe rdeč sem, bled ko knjiga,
meglá me žgè, hladí me solnca kres.

Le v vaši volji moja je; iz srede
le vašega srca mi misel klije
in v vašem dihu moje so besede.

Kot luna, zdi se, da sem solnce zase,
ker z našimi očmi le to zazna se
na nébesu, kar solnca žar obsije.